

1

Lughnasad

Het geheugen van de aarde is anders dan dat van de mens. We denken alles te weten over de wereld en haar verleden, maar er zijn vergeten tijdperken waar zich duizenden andere wonderen afspeelden, die nu verdwenen zijn. Alleen de bomen, de hemel en de wind kennen die nog. En als jij ooit op een zomeravond languit in het zachte gras ligt en goed luistert, met heel je hart, zou je dit verhaal kunnen horen uit een andere tijd, in het land Gaelia – het verhaal van de witte wolf en het meisje Aléa.

Het was de avond van een mooie herfstdag. De zomer was nog slechts een herinnering, een paar laatste bladeren aan de bomen in het dal, enkele dieren op zoek naar voedsel voor de wintermaanden. De wind joeg door de dennen in het Gor Draka-gebergte. De hemel werd al donkerder.

Hij kwam uit het zuidoosten, een rijzige, rechte gestalte, ransel op zijn schouders, hoofd bedekt, met resolute pas op weg naar het noorden van Gaelia. Zijn doel was nog ver verwijderd: Saî Mina, de burcht die hoog op een mysterieus schiereiland stond. Het paleis van de druïden, de tempel van alle wijsheid, waar hij opgeleid wilde worden.

Cathfad, zoon van Katubatuos. In zijn naam klonk al het gewicht van zijn lotsbestemming. Ooit zou hij een Hoge Druïde zijn en ooit zou hij de wereld rondreizen om zijn kennis te verspreiden.

Had het toeval hem hier gebracht, naar deze plek, op deze herfst-

avond? Of was het de Moïra? Niets in het landschap verried het geheim van deze plek, en toch verkoos hij hier de nacht door te brengen, aan de voet van de berg, op enkele uren lopen van Atarmaja, onder de grote rots die de twee werelden scheidde.

Vlak voor de ingang van de Sidh.

Pas nadat hij een buitgemaakte haas en wat vruchten die hij in de buurt had gevonden had verorberd, bemerkte de jongeman de vreemde vorm van de rots die boven zijn bivak uitstak. Een hoge dolmen met een volmaakt glad oppervlak. Als een stenen reus die op hem neerkeek.

Langzaam stond hij op en liep op het grote brok steen af. In het maanlicht ging zijn schaduw hem voor. De nacht omhulde het monument met een vreemde stilte. De jongeman die later druïde zou worden, strekte zijn armen uit naar het rotsblok alsof hij het wilde aanraken. De rots had iets uitzonderlijks, alsof hij met zijn volmaakte proporties wel van goddelijke oorsprong moest zijn.

Met ingehouden adem legde de jonge Cathfad voorzichtig zijn handen op het grijze oppervlak. In plaats van de kilte die hij verwachtte, voelde de rots warm, zacht, bijna levend aan. Verrast trok hij zijn handen terug en zette een stap achteruit. Meteen leek de rotswand van kleur te veranderen. Cathfad keek omhoog om te zien of die vreemde weerschijn soms door de maan veroorzaakt werd. Maar het maanlicht was bleek, en de steen werd rood.

De jongeman deinsde nog verder achteruit. Hij begon zelfs een beetje bang te worden, totdat er zich ineens een gestalte aftekende in de beweeglijke weerschijn van de steen. Een gestalte met de vormen van een vrouw. De vormen van een volmaakte vrouw. Geleidelijk werden de lijnen scherper, alsof het beeld langzaam dichterbij kwam en een lichaam deed vermoeden, een gezicht, een paar ogen.

Cathfad was verbijsterd. Roerloos aanschouwde hij het betoverende tafereel. De vrouw keek hem aan. Nee, ze glimlachte hem toe. De flakkerende rode vlammen achter haar verdwenen en eindelijk stond ze daar, voor zijn ogen, helemaal echt.

Ze was magnifiek en wild. Zwart haar, grote blauwe ogen, de donkere huid van de zuiderlingen. Ze was slank, tenger zelfs, en ze sprak geen woord.

Met de gratie van een danseres stak ze haar armen uit, liep naar de jongeman toe en nam met een tedere glimlach zijn handen in de hare.

Er werd geen woord gewisseld. Alleen blikken en zuchten. Onder de strelingen van de maan verenigden zich hun lichamen, en de nacht begeleidde hun omhelzingen als een stille getuige. Zo simpel was het.

Bij het aanbreken van de ochtend schrok Cathfad wakker. De herfstzon had hem niet gewekt. Hij keek om zich heen. De vrouw was verdwenen, en in het daglicht zag de rots eruit als elke andere rots.

Zwijgend en ongelovig kwam de jongeman overeind. Er was niets meer om zijn herinneringen te staven. Hij wist echter heel goed dat hij niet had gedroomd. Zijn lichaam trilde nog na.

Cathfad had de liefde nog nooit gekend, en zou de liefde ook nooit meer kennen. Dit was de enige keer geweest. Zijn beminde zag hij nooit meer terug.

De Sidh had zijn poorten weer gesloten.

Op het hele grondgebied van Galatië was er geen wolf zo wit als deze. De verhalenvertellers noemden haar Imala, het woord voor de kleur van sneeuw in de taal van de Tuathann. Ze kon met geen enkele andere wolf op het eiland worden verward, en dat was niet het enige wat haar onderscheidde van haar soortgenoten. Imala was veranderd. Ze had iets wat haar boven de andere wolven verhief en wat was te zien aan haar tred en haar ogen, aan de edele houding van haar witte kop.

Imala had de verticalen ontmoet.

Op dit moment wandelde ze op haar gemak in noordelijke richting, genietend van de genadige zomer, het groene gras, de vochtige aarde, waarvan de overvloed van lelies en parelgras getuigde, het wild, steenbokken, hazen en patrijzen. Af en toe ging ze even op haar zij in de stralende zon liggen genieten van de zomerse warmte, met haar kop schuddend om nietsvermoedende insecten die te dichtbij kwamen te verjagen.

Ze had het territorium van haar vroegere roedel, waar ze eigenlijk niet had moeten terugkeren, nog altijd niet verlaten. Natuurlijk was

ze zich bewust van de hier en daar aangebrachte geurmarkeringen en andere merktekenen van de wolven van die roedel, die aangaven dat zij daar niet thuishoorde. Imala maakte zich er geen zorgen over. In een lange strijd waar de hele roedel getuige van was geweest, had ze de alfawolvin Ahéna verslagen. Ze had haar overmacht laten gelden. Ahéna was vertrokken met haar staart tussen haar achterpoten tegen haar buik gedrukt, en de andere wolven hadden gezwegen. Ze zouden Imala niet lastigvallen. Voorlopig niet, in elk geval.

Ze had ook bij de roedel kunnen blijven en de plaats van Ahéna kunnen innemen. Ze zou een ideale alfawolvin zijn geweest. Nog jong en toch al sterk en vastberaden. Maar Imala zocht iets anders. Iets wat haar geest niet werkelijk kon bevatten. Ze begreep het niet, maar haar instinct riep haar naar elders, naar het noorden, en ze liet de roedel zonder spijt achter. Ahéna, de vroegere alfawolvin, zou waarschijnlijk al snel door haar stamgenoten worden verjaagd. Ze was haar hoogmoed verloren toen ze zich aan Imala had moeten onderwerpen. Binnenkort zou een jongere wolvin haar uitdagen en haar plaats innemen. Zo was de natuur. Een wolvin bleef maar zelden haar hele leven de roedel domineren. En Ahéna, die Imala ooit had verjaagd door haar welpen te doden, zou geluidloos vertrekken.

Imala zou dat echter niet zien gebeuren, zij had wel iets beters te doen. Met gestrekte staart liep ze naar het noorden, achter de vrouwtjesverticaal aan die ze dichtbij had laten komen, die haar had gestreeld... Zelf was ze het zich vast niet zo scherp bewust, maar Imala was wel degelijk op zoek naar het jonge meisje met het zwarte haar.

Na enkele dagen lopen onder de zon besefte Imala dat ze zich niet langer op het grondgebied van de roedel bevond. In zekere zin stelde haar dat niet bepaald gerust. Ze voelde zich minder veilig, stopte vaker om elk geluid te identificeren, draafde wat lager bij de grond, haar oren waakzaam achterover.

Nu moest ze gaan jagen. Ze begon hongerig te worden. Maar ze was alleen, en het grote wild was geen gemakkelijke prooi voor een wolvin alleen. Het bos dat zo rijk was aan wild, was nog slechts een herinnering. Hier waren minder hazen, en ze hadden meer ruimte om te vluchten.

De wolvin liep verder naar het noorden zonder een spoor op te

vangen, toen ze, net voordat de avond viel, ineens haar draf vertraagde. Ze had een bekende geur opgevangen. Instinctief ging ze plat in het hoge prairiegras liggen. Op een paar sprongen afstand, dat wist ze zeker, bevond zich een kudde schapen, midden tussen de heuvels die zich in het oosten aftekenden. Een simpele, zwakke, laffe en trage prooi. Een gemakkelijke maaltijd, zelfs voor een eenzame wolvin.

Imala likte haar lippen af. Heel stil kwam ze overeind en vervolgde haar draf in oostelijke richting. Ze liep niet in een rechte lijn, maar beschreef een grote kring om de kudde van opzij te kunnen naderen, tegen de zwakke wind in, die haar misschien een poosje zou helpen door haar geur en het geluid van haar tred te maskeren. Algauw zag ze de kudde. Niet meer dan een dozijn beesten. En ze had er maar eentje nodig.

Eerst moest ze kiezen. De schapen bestuderen om de zwakste eruit te pikken. Het schaap dat haar het minst zou laten draven. Ze hoefde zich niet uit te putten. Af en toe stopte Imala even, uit angst dat een schaap dat ophield met grazen haar had gezien, en rende dan weer heimelijk verder, zonder de kudde uit het oog te verliezen. Ze was er nog slechts enkele meters van verwijderd en geen van de beesten had haar nog opgemerkt. Toch begonnen de schapen nerveus te worden. Een van hen had het gevaar waarschijnlijk aangevoeld, was gaan blaten en had de anderen aangestoken. Dit was het moment om aan te vallen. En Imala was er klaar voor. Ze had haar prooi gekozen. Een lam, aan haar kant van de kudde. Een klein kreupel lammetje, dat ze moeiteloos zou kunnen grijpen. Ze stond op het punt om toe te springen, toen ze een onverwachte geur opving. Een ander dier. Het was geen schaap. Ze was niet alleen.

Imala hield meteen halt en keerde op haar schreden terug; door het lange gras heen turend probeerde ze te ontdekken waar die nieuwe geur vandaan kwam. Deze keer hadden de schapen haar gezien. Van schrik verroerden ze zich de eerste paar tellen niet, maar toen kreeg hun overlevingsinstinct de overhand en sloeg de kudde op de vlucht. Het was een chaotische vlucht, eerst maakten ze een paar sprongen of renden ze de ene kant op, dan draafden ze weer in de andere richting. Er was iets vreemds aan de hand. Een onbekend element dat de vlucht van de schapen beïnvloedde en dat Imala niet be-

greep. Toch besloot ze haar pas te versnellen en van dichterbij te gaan kijken, ondanks de dreiging van de onbekende geur. Ze liep een stukje op de schapen in, zonder aan te vallen, toen ze ineens begreep wat er was: de schapen waren niet alleen, er was een herdershond bij.

Ze ving een glimp van hem op aan de andere kant van de kudde, waar een grijze vlek heel even opdoemde tussen de witte wol. Het was geen grote hond, maar hij was snel, en klaarblijkelijk vastbesloten om de kudde te beschermen. Meestal was er weinig voor nodig om een wolf van zijn prooi af te laten zien. Maar Imala kreeg steeds meer honger, en haar contact met de verticalen had haar een nieuw zelfvertrouwen gegeven, een zweem van hoogmoed zelfs, die haar aanspoorde om te vechten en de strijd aan te gaan met de hond.

De wolvin probeerde de kudde eerst van links te benaderen. Het lam dat ze had uitgezocht was niet ver verwijderd en misschien kon ze het grijpen voordat de hond tussenbeide kon komen. Ineens veranderde ze van richting en vloog met een sprong op het midden van de kudde af. In volle vaart rende ze naar de geschrokken beesten.

De hond had de aanval echter al voorzien en stooft blaffend op haar af. Imala hield meteen halt en rende wat langzamer de andere kant op. Ze bleef in een wijde boog om de kudde heen rennen. Nu leek de hond echter niet langer genoeg te nemen met het beschermen van de kudde; hij wilde aanvallen. Met ontblote tanden en stijve voorpoten staarde hij de wolvin aan en gromde naar haar.

Imala aarzelde. Ze was iets groter dan de hond, maar hij was beter doorvoed en wellicht sterker. Ze hield haar draf in om tegenover hem tot stilstand te komen, maar ze nam nog geen vechthouding aan. Haar blik schoot heen en weer tussen de dreigende hond en het lammetje dat een paar meter achter hem liep te hinken. De herdershond moest haar blik hebben gevolgd. Zijn gegrom werd dieper en luider en hij maakte een paar dreigende schijnbewegingen in de richting van de wolvin. De schapen achter hem blaatten steeds heftiger.

Imala trok haar lippen op om haar lange, scherpe hoektanden te laten zien. De hond aarzelde geen moment langer en sprong woest grommend op de wolvin af. Ook Imala sprong en nog in de lucht stootten de beesten met wijd geopende bek op elkaar, elk op zoek naar de strot van de ander. Ze vielen als één blok terug op de grond

en rolden een paar meter door, in een genadeloze strijd verwickeld. Telkens wanneer de een erin slaagde de ander bij de keel te grijpen, werd de aanvaller weggedrukt door hevig trappende achterpoten. Enkele seconden lang probeerden ze het gevecht te beëindigen met een beslissende aanval; toen kwamen ze allebei hijgend overeind, tegenover elkaar, op zoek naar een nieuwe aanvalshoek. Ze waren aan elkaar gewaagd. De wolvin was sneller, maar de hond was forser. Het was geen gewoon, gehoorzaam huisdier, maar een agressief beest dat zonder enige twijfel getraind was om te vechten. De tanden van de wolvin waren echter gevaarlijker, haar kaak was krachtiger en haar hals sterker. Ze kon de strijd winnen.

Nadat de hond onophoudelijk grommend de snelheid van zijn tegenstander had ingeschat, sprong hij opnieuw in de aanval, maar deze keer van opzij. Imala had net genoeg tijd om zich af te wenden en haar flank te beschermen tegen de hoektanden van haar vijand. Ze kon hem echter niet helemaal ontwijken en de hond wist haar in haar dijbeen te bijten. Imala rukte zich los met een kreet van pijn. Door de verwonding werd haar woede nog groter. Nu hoorde ze alleen nog haar instinct dat haar beval te doden, en ze besprong haar tegenstander. Met een zwiepende slag van haar voorpoot raakte ze het rechteroog van de hond. Haar nagels schraaptten over de ooglens en drongen tot diep in de bloederige oogbal. De hond krijste het uit en wierp zich op zijn zij om zich te bevrijden. Imala gunde hem echter geen enkele kans. Ze maakte gebruik van de verwarring van haar vijand om zich op zijn keel te storten en zette al haar tanden erin; in haar vaart sleepte ze hem woest mee over de grond. Het gebrul van de hond verstomde toen de woedende wolvin zijn stembanden verscheurde. Imala's witte vacht raakte besmeurd met het bloed van het dier, dat als een kleverige puree uit zijn hals droop.

De wolvin schudde de kop van de verzwakte hond heen en weer om zijn nek te breken en al snel verroerde hij zich niet meer. Toen ze losliet, was de herdershond al dood en waren de schapen op de vlucht geslagen. Imala aarzelde geen moment en rende de weerloze kudde achterna; het aan stukken gescheurde kadaver van haar verre neef liet ze achter op de vlakke.

Het had een zomer als alle andere kunnen zijn in de zanderige vallei. De zon schitterde aan de kristalheldere hemel, een kalme oceaan, door geen enkele golf geschonden. Alleen een paar roofvogels verstoorden het blauwe gewelf; hoog in de lucht beschreven ze de harmonieuze, gladde kringen die een druppel veroorzaakt als hij in het water valt. Er was geen plaats voor schaduw, behalve onder sommige stenen waar een onbedachtzaam mens per ongeluk de ingeslapen schorpioenen zou kunnen wekken.

Het had een zomer kunnen zijn als alle andere, maar aan de horizon waren tekenen van opschudding te zien. Het begin van een nieuwe tijd. De voorbode van oorlog. Achter de rode rotsen, aan de andere kant van de vallei, daar waar de aarde leek te eindigen, strekten zich zo ver het oog reikte traag bewegende colonnes uit, die naar het noorden schoven. Grote, verre slangen die zandwolken deden opwaaien bij het doorkruisen van de drukkende lucht in de hittegolf. Gorgûns. Hele legers gorgûns. Vele rangen van lansen, wapenrustingen, woedende, rode ogen; spieren vol littekens die zich aftekenden onder hun vuilgroene huid. Lange rijen gorgûns, die zich door niets zouden laten tegenhouden nu ze eindelijk bijeenkwamen op een plek die met duizenden vonken oplichtte onder de stralende augustuszon: het paleis van Shankha.

Maolmòrdha had alle gorgûns uit heel Gaelia tot zich geroepen. Al dagenlang marcheerden hele legers naar hem toe. Hij was de Drager van de Vlam. Hij was hun leider. Hij was hun wraak. Met hem en voor hem zouden ze de druïden vernietigen. Dat was de boodschap die door hun aderen stroomde.

Schaars waren de volgelingen van Maolmòrdha die het – angst-aanjagend gruwelijke – privilege hadden gekend hun meester in de ogen te kijken. Er werd zelfs beweerd dat het een slecht voorteken was, dat eenieder die zijn blik naar de Heer der Gorgûns opsloeg binnen een paar uur of een paar dagen of weken om het leven kwam. En deze boodschapper vormde daarop geen uitzondering. Toen hij de troonzaal binnenging, het donkerste vertrek van het hele paleis, wist hij meteen dat hij die niet levend zou verlaten.

Maolmòrdha zat zwijgend op zijn hoge, uit mensenbotten gebeeldhouwde troon. De rode gloed van de lava die in bekkens om hem

heen stroomde, vulde de ruimte met een fosforescerende gloed. Het enige geluid was het gerinkel van de kettingen rond de enkels van een verminkte slaaf en het geborrel van de kokende, stroperige lava. De meester had bevolen om hem onder geen enkele voorwaarde lastig te vallen voor iets anders dan de komst van deze boodschapper. De traagheid van de gorgûns had zijn woede al gewekt. Niets kon de man die het slechte nieuws bezorgde nog redden.

En inderdaad ontstak Maolmòrdha in razernij toen hij de dood van de Herilim vernam. Zijn kreet verscheurde de kleverige atmosfeer van de troonzaal. Bruusk kwam hij overeind en greep het gezicht van de boodschapper tussen zijn beide handen om hem recht in de ogen te kijken. De Waker trilde over zijn hele lichaam. Hij had willen schreeuwen, maar de angst had hem elke zelfbeheersing ontnomen. Hij voelde de tranen onder zijn ogen niet eens, evenmin als de plotselinge droogte in zijn keel. Maolmòrdha's greep verstrakte. Steeds knellender. Als een bankschroef om zijn gezicht. Zijn wangen werden paars en zijn ogen vulden zich met bloed. Hetzelfde bloed dat in zijn slapen klopte en in zijn oren suisde. Maolmòrdha kneep nog harder, en de Waker wist dat dit het einde was. Onder de handen van zijn beul bezweken de botten in zijn schedel. Fragmenten van zijn schedeldak drongen zijn hoofd binnen en vermengden zich met zijn hersenen en zijn bloed tot een slijmerige pap; het lichaam van de boodschapper zakte ineen op de grond.

Eindelijk verstomde het woedende gebrul van Maolmòrdha. Zelfs de echo van zijn stem leek te worden afgekap. Alsof de tijd was stilgestaan of zich had versneld en een sprong naar de toekomst had gemaakt. De Meester van de gorgûns zette een stap achteruit en liet zich weer op zijn troon zakken.

Dus het kleine kreng had Sulthor verslagen. Hij kon het niet geloven. Ayn'Sulthor. Prins der Herilim. Meester van de Arhiman. Verslagen door een meisje van dertien. Maolmòrdha's oogleden sloten zich half over zijn vlammeende ogen. Hij moest een andere krijgsman hebben. Een nieuwe kapitein. Iemand die de gorgûns naar de overwinning kon leiden en zowel het meisje als de druïden tegelijkertijd kon vernietigen. Maar niemand hier kon aanspraak maken op die positie. Er was niet één krijgsman die Sulthor waardig was. Hij zou

elders moeten zoeken. Hij had geen keus. De gorgûns moesten een aanvoerder hebben.

Een uitzonderlijke aanvoerder.

Finghin was alleen in de zomerse warmte van zijn nieuwe appartement. Niet langer in het sobere, vierkante kamertje van een leerling en ook niet de grotere kamer van een druïde; sinds Ernan hem tot Hoge Druïde had benoemd, genoot Finghin het voorrecht een van de dertien luxueuze suites te bewonen, bestemd voor wijzen van zijn rang.

Het was allemaal zo snel gegaan. Nauwelijks enkele dagen na zijn inwijding waren de gebeurtenissen elkaar in hoog tempo opgevolgd, en elke ochtend leek de wereld een beetje gekker te zijn geworden. Ailin, Aodh en Aldero waren dood, Aléa, het meisje dat beweerde de Samildanach te zijn, was gevlucht, en meteen daarop ook Phelim en Galiad. Daarna had Finghin Erwan tot zijn Magistel benoemd, vlak voordat de jongen de wegen van Gaelia betrad om het meisje te gaan zoeken...

Erwan, zijn beste vriend, zijn kameraad, die net als hij de afgelopen zeven jaar in Saî Mina had doorgebracht, die dezelfde twijfels had gekend, dezelfde vreugde... Waar was hij nu? Had hij zijn vader gevonden? Had hij het meisje gered? Eén ding wist Finghin zeker: Erwan leefde nog. Dat wist hij, omdat de band die een druïde met zijn Magistel verbindt zo sterk is, dat de dood van de een onontkoombaar gevoeld wordt door de ander. Erwan was dus in leven, maar waar?

Finghin liep naar het grote raam van zijn verblijf. Op het rode velours van de gordijnen was de Draak van de Moïra geborduurd. Buiten belette het hete zonlicht de Magistels en hun leerlingen niet om te trainen. Het paleis was in staat van paraatheid. Er dreigde oorlog, en niet alleen oorlog, maar ook heel veel conflicten: elke dag kwamen er nieuwe bij. De terugkeer van de Tuathann leek heel Gaelia in beroering te hebben gebracht. Als het daar tenminste aan te wijten was...

De jongste Hoge Druïde zette het raam open om wat frisse lucht binnen te laten. Het was hartje zomer. De volgende dag zou, ondanks de grote zorgen van de Raad, Lugnasad worden gevierd, het feest